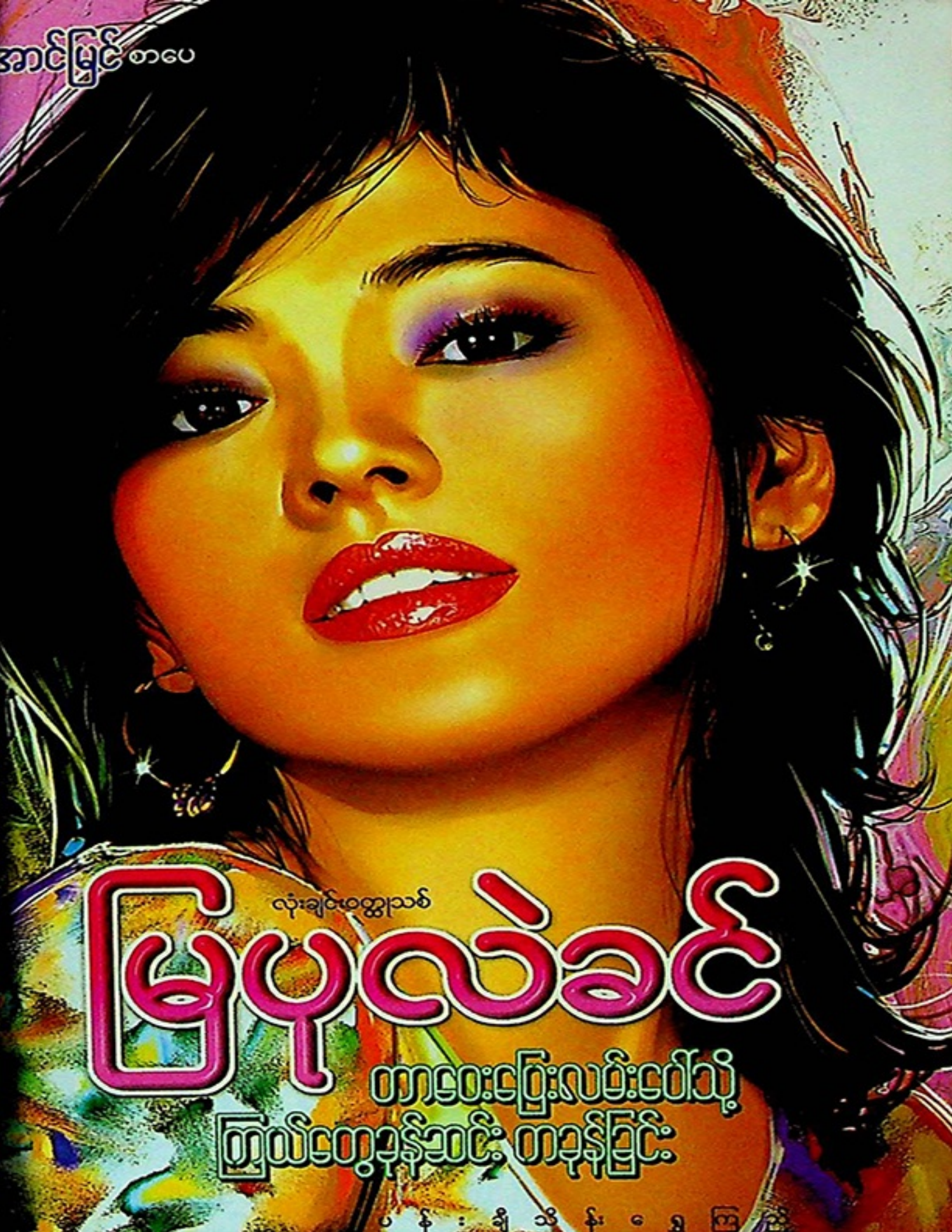

အင်မြင့် စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

တာဝေးငြိုးလမ်းပေါ်သို့
ကြွယ်ဝတူအနီးတစ်ချင်း

ပန်းချီဆွဲရေး

တာဝေးပြေးလမ်းပေါ်သို့ ကြယ်တွေခုန်ဆင်း ကခုန်ခြင်း
မြပုလဲခင်

-လူ့ဘဝဆိုတာ တာဝေးပြေးလမ်း တစ်ခုပါပဲ
ပြေးရင်းလွှားရင်း ဆုံစည်းကြသူတွေ ရှိသလို
ကွဲကွာကြသူတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေးပါ

-ထို့နည်းတူစွာ
ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ပြေးနိုင်သူ ရှိသလို ...
ခရီးတစ်ထောက်နဲ့တင် ကြွေလွင့်ပြီးဆုံးသွားရ
သူတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။
ဒါဟာ ... လူ့ဘဝပါပဲ။

မြပုလဲခင်
"ချစ်သူ"ဆိုတာမျိုးက တကယ်တော့
ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကွဲ
လူစိမ်းနှစ်ဦးကို
အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်စေရန်
ပေါင်းစည်းပေးသော

"ဝေါဟာရ"
တစ်ခုဖြစ်ပေမည်ထင် ...

အပိုင်း (၁)
အဝေးပြေးလမ်းမ တစ်နေရာ

အခန်း(၁)

ချစ်သွေး ... မိဘနှစ်ပါးကို ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ဦးချုပ်တွား ကန်တော့လိုက်သည်။ ခရီးဝေး သွားခါနီးတိုင်း မိဘနှစ်ပါးကို ဦးချုပ်ကန်တော့ပြီးမှ သွားတတ်သည့် မြန်မာ့ဓလေ့ အစဉ်အလာ ဂါရဝတရားကို သူတို့မိသားစု အစဉ်အလာ မပျက်ခဲ့ချေ။

"သားက ပြုန်းစားကြီးကွယ်၊ ပြီးတော့ ကားနဲ့ ..."

မိခင်ဒေါ်မြသွေးက အငယ်ဆုံးသားထွေး ချစ်သွေးကို စိုးရိမ်မကင်း ပြောလိုက်သည်ကို စကားပင် မဆုံးလိုက်ရ။

ဖခင်ဦးချစ်ခိုင်က ...

"မအေကြီးကလည်းကွာ ... သားက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကားနဲ့ သွားသွား ရထားနဲ့သွားသွား လှေနဲ့သွားသွား၊ ထရန်စဖာကျရင် ဒီထက် ဝေးလံတဲ့ခရီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့ ... ယောက်ျားပဲဟာ"

"မောင်ဝင်းအောင်တို့ ကျော်ကျော်တို့က လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ မင်္ဂလာပွဲကိုများ သတို့သားက ရက်ကပ်ပြီးမှ သွားရတယ်လို့ကွယ်၊ မေမေ စိတ်လေးလိုက်တာ၊ ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းခိုင်းနော်၊ မောင်အေးပဲ မောင်း

ပါစေ၊ ကျော်ကျော်တို့ကို မမောင်းခိုင်းနဲ့ ... ကားမောင်း ကြမ်းပါဘိနဲ့"

"မအေကြီး ... သား ခရီးသွားခါနီးကွာ၊ ကဲ ... ကဲ၊ သားသွား ... သွားတော့"

မိခင်၏ ပူပန်သောကစိတ်ကို ချစ်သွေး နားလည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ထက်မှထကာ မိခင်၏ ပါးမို့ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ရွတ်ခနဲ မွေးကြူလိုက်ပြီး ...

"မာမီ ... မေမေ ... မားသားရယ် ... ဘာမှ ဝါရီမများပါနဲ့၊ သားတို့ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပြီး သတိနဲ့ သွားပါ့မယ်"

"မင်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဟိုကောင် ဗရုတ်တွေကိုလည်း ကြည့်ထိန်း ဦး၊ ကိုယ်ပါ လိုက်ကဲမနေနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ... မယ်တော်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း လိုက်နာ ပါ့မယ်၊ သွားပြီနော် မေမေ"

ပြောပြောဆိုဆို ကြားက မိခင်အား စကားဖြတ်ပြီး ကျောခိုင်းပြေးထွက်ခဲ့ စဉ် ...

"ခွပ်"

"ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်"

ချစ်သွေးက ပြေးအထွက်၊ အပြင်ဘက်မှ သစ်ခွပန်းများကို ဆေးဖြန်းပြီး ဝင်လာသော ဒေါ်အိနှင့် တိုက်မိရာ ဆေးဖြန်းကရား လွတ်ကျသွားသည်။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

မိခင်ကော ဖခင်ပါ ပြေးထွက်လာသည်။

"ကန်တော့ ကန်တော့ ဒေါ်မိရေ"

ဟု ပြောပြီး ချစ်သွေး ကားပေါ်သို့ အလျင်မြန်ဆုံးသော တက်နည်းနှင့်

တက်ကာ ...

"Go ... ဂိုးတော့ မောင်အေး" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် (Toyota Hiace) ကားလေးမှာ လေးမှ လွှတ်သော မြားတစ်စင်းသဖွယ် ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ကြောင်းမှ ဖြစ်ပျက်ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အနေအထားကို ချစ်သွေးမှန်းဆမြင်ယောင် နေမိသည်။

သူ၏ချစ်မိခင် ဒေါ်မြသွေးမှာ ကျသွားသော ဆေးဖြန်းကရားကို ကြည့်ပြီး ...

"ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ခရီးသွားခါနီး"

အယူသီးသော မိခင်က "နိမိတ်မကောင်း" ဟု ဆိုကာ သူ့အား တားမြစ်မှာကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးဖြန်းကရားမှာ ပလတ်စတစ်နှင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ကွဲမသွားခြင်းက သူ့အတွက် အင်မတန် ကံကောင်းလှသည်။

အကယ်၍သာ ကွဲရတတ်သော ပစ္စည်းဖြစ်၍ ကျကွဲသွားပါက မိခင်သည် သူ၏ အမေအာဏာကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုကာ ခရီးစဉ်ကို တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်ကာ ...

"သား ... မလိုက်သွားနဲ့တော့၊ ကျော်ကျော်တို့ဘာသာ သွားပါစေ၊ ကားနဲ့ မောင်အေးပဲ ပေးလိုက်တော့"

ဟု ကြေညာလိုက်မည်မှာ ကျိန်းသေသည်။

ထို့ကြောင့် မိခင်ထံမှ ဝါရီများသော စကားများ ပျံ့လွင့်မလာခင် သူကသောကမျော ပြေးထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဘယ်မောင်းရမလဲ အစ်ကို"

"ကျော်ကျော်အိမ်"

ကျော်ကျော်တို့အိမ်၌ စုရပ်ထားကာ ဝဏ္ဏနှင့်ဝင်းအောင်ပါ စောင့်ဆိုင်းနေမည် ဖြစ်သည်။

ဒီကောင်တွေ လည်တံရှည်နေအောင် အိမ်ကဖုန်းကိုလည်း ပလတ်ဖြုတ်ခဲ့သေးသည်။ ဖခင်၏ မိုဘိုင်းဖုန်းကိုလည်း စက်ပိတ်၊ သူ့မိုဘိုင်းဖုန်းကိုလည်း စက်ပိတ်ခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း လမ်းမထွက်မျှော်သူမျှော်၊ ဖုန်းကို လက်ညှိုးထိပ်ပုတ်အောင် နှိပ်သူနှိပ်နှင့် မျောက်မီးခဲကိုင်သလို ဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ချစ်သွေး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။ ဒီကောင်တွေကို ဒီလိုဒုက္ခပေးမှ တန်ကာကျသည်။

သို့သော် ငယ်ပေါင်း ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေ၏ ဝိုင်းဝန်းထောမနာ ပေးမှုကိုတော့ ချစ်သွေး ခံလိုက်ရလေသည်။

"xxx ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားရတာလဲ"

"ယောက်ဖအဖြစ် တော်မယ့်စာရင်းမှာ ရှေ့ဆုံး တင်လိုက်မယ်နော်"

"xxx ဒီလိုမျိုး ကြပ်ကြပ်လုပ်၊ ငှက်ပျောတုံး ထည့်ပေးရမယ့်ဘဝ ရောက်သွားမယ် ချစ်ရဲ့"

ချစ်သွေးက အပြုံးမပျက်ချေ။

"စတော့ပ် ... ပါးစပ်တွေ အမြန်ဆုံးပိတ်၊ ကားပေါ်အမြန်ဆုံး ပစ္စည်းတွေ တင် ... လိမ့်မယ်"

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝရန်းသုန်းကား ကားပေါ်တက်ကုန်ကြသည်။

"ဝင်းဝင်းကို အလယ်မှာထား၊ ခါးပတ် သေသေချာချာ ပတ်ထားခိုင်း"

"ဘာဖြစ်လို့လဲကွ"

"နတ်ဖွက်မှာ စိုးလို့လေ"

"ဘာဖြစ်လို့ နတ်ဖွက်ရမှာလဲ၊ ရှင်လောင်းမှ မဟုတ်တာ"

"အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဘယ်ကလာ တူရမှာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရှင်လောင်းတို့ ရဟန်းလောင်းတို့က ပါဝါတက်မှာမို့လို့ တန်ခိုးကြီးနေတာ၊ မိန်းမယူမှာက ပါဝါကျသွားတာ"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့ ... နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိ ဖြစ်တော့မှာ ဆိုကတည်းက နွားပါဆိုမှ လူ့လောက် ပါဝါရှိပါ့မလားကွ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုရင်းမှ ...

"ခွေးသူတောင်းစားတွေ"

ဝင်းအောင်က ကျော်ကျော်နှင့် ဝဏ္ဏအား လှမ်းထိုးရာ ရှောင်ရင်းရှားရင်း ကားထဲလည်း ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ...

သတို့သားလောင်း ဝင်းအောင်၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ခရီးစဉ်သို့ တပျော်တပါးကြီး ချီတက် ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၂)

"ဟေ့ ... မောင်အေး"

"ဗျာ"

"ရှေ့နားက ဆိုင်မှာ ကားရပ်ကွာ"

ဝဏ္ဏက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျနေသော ကျန်သုံးယောက်က စကားစများ ပြတ်တောက်သွားပြီး ...

"ဟုတ်တယ်ကွ ... အဲဒီဆိုင်က အမြည်းကောင်းတယ်၊ ဂျီသားဆတ်သား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရတယ်"

မောင်အေးက ချစ်သွေးသူငယ်ချင်းများ၏ စကားကိုလည်း ချစ်သွေးစကားကဲ့သို့ မလွန်ဆန်ဝံ့သည်မို့ ကားကို ဝဏ္ဏညွှန်ပြရာ ထမင်းဆိုင်ရှေ့ရပ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံမိပြီဆိုလျှင် မလွယ်။ ယမကာလေး အနည်းငယ် မှီဝဲပြီး အမြည်းများများနှင့် ထမင်းနည်းနည်း စားသုံးကာ ရောက်တတ်ရာရာများ ပြောပြီး ငြင်းခုံကြ၊ စကြ၊ နောက်ပြောင်ကြနှင့်၊ ပြီးလျှင် ဟားတိုက်ရယ်မောကြခြင်းဖြင့် လူဖြစ်ရခြင်း၏ အရသာကို ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ခံစားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ထဲတွင် ...

ချစ်သွေးက ဆရာဝန်။

ဝင်းအောင်ကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်သော်လည်း ဆေးမကု။ ဆေးဝါးပစ္စည်း

အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ပြီး ဆေးပစ္စည်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကို လုပ်ကိုင်
နေသည်။

ကျော်ကျော်က B.E ဘွဲ့ရပြီး ဆောက်လုပ်ရေး ကန်ထရိုက် လုပ်နေသူ။

ဝဏ္ဏက ကွန်ပျူတာ စင်တာတစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။

ဗိုလ်တထောင်(၆) အထက်တန်းကျောင်းတွင် (၅)တန်းမှစ၍ ဆယ်တန်း
အောင်ပြီး တက္ကသိုလ်အသီးသီး တက်သည့်ကာလ ဘွဲ့ရပြီးကြ၍ အလုပ်ခွင်
အသီးသီးသို့ ဝင်ရောက်ကြသည့်တိုင် အားလပ်ချိန်တိုင်း တွေ့ဆုံကာ
စီးပွားရေး အကြောင်းနှင့် ဣတ္ထိယတို့ အကြောင်း ပါးစပ်အရသာခံကာ
ပြောကြနှင့် ဗရတ်ကျသည်မှာကတော့ ပုရိသတို့၏ သဘာဝကို ပီပီပြင်ပြင်
အသုံးချရင်း လွတ်လပ်သည့် အရသာကို ခံယူလျက်ရှိသည်။

ချစ်သွေးက အသောက်အစားကင်းသူ (မလွဲသာ မရှောင်သာ ပွဲမျိုး၊
သူငယ်ချင်းများ ညဉ့်ပန်း၍ တိုက်သည့်အခါ အနည်းငယ် သောက်သည်
တော့ ရှိသည်) ပီပီ ဆရာကြီးလုပ်ကာ တားမြစ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... မနက်ကြီးကွာ၊ မင်းတို့ဟာက ပူပူလောင်လောင် ခရီး
ကို ..."

"မောနင်းပက်ပေါ့ကွာ"

"ဘီယာက ရင်အေးပါတယ်"

"ရင်အေးတာထက် ပေါက်တောက်စွနဲ့ ခဏခဏ ရပ်ရရင် မလွယ်ဘူး
ကွာ၊ ဝင်းဝင်းရဲ့ သတို့သမီးရဲ့ ရွှေရင်စုံက မာမာဝေဖြစ်ပြီး ရွှေလည်တိုင်ဖော့
ရိုးက ပဒေါင်မလေး ဖြစ်နေပါမယ်ကွာ၊ လျှော့သောက် ... လျှော့သောက်"

"ပုဆိုးလားကွ"

"အေး"

"ဝှတ်တယ် ... ဝှတ် ... ဝှတ် ... ကယ်ရီးအွန်"

"ကိုင်း ဝှတ်တယ်ထင်ရင် ခူးသာခူးတော့"

ချစ်သွေးက တားမရသည့်အဆုံး ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားပေးလိုက်သည်။ သူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်သာ သောက်လိုက်သည်။

မောင်အေးကိုတော့ လုံးဝ ဘီယာနား မသီစေရ။ မူးလျှင် မမောင်းရဆို သည့် ယာဉ်မောင်းစည်းကမ်း ဥပဒေကို တိကျလိုက်နာရသည်။ ဒါမှ ဘေး ကင်းကွာမည်။

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ကြီးနေသော မာတာမိခင် မွေးသမိခင်၏ မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်လေတိုင်း ချစ်သွေး သတိကြီးစွာ ထားရလေသည်။

"တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ပြီးရင် ကျေနပ်တော့ကွာ ကားပေါ်တက် တော့ နောက်ကျခြေထောက် သစ္စာဖောက်ပဲ"

ပြောပြောဆိုဆို ချစ်သွေးက နံနက်စာကို ရှင်းပေးလိုက်စဉ် ကျေးဇူးရှင် သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်း အပေါင်းတို့က ကားပေါ်သို့ အမြန်သား ရောက်ရှိ ကြကုန်တော့သည်။

"ဟေ့ကောင် သစ္စာဖောက် ... မြန်မြန်လာ"

ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ်မိနေသဖြင့် ချစ်သွေး ရယ်မောရင်း ကားရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ရ တော့လေသည်။

"ချစ်ချစ် မပါရင် မဖြစ်ဘူး၊ သတို့သားအရံတစ်ယောက် လျော့နေဦးမယ်"

သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်စနိုး "ချစ်ချစ်" "အချစ်" "ချစ်" ဟု ခေါ်လေ့ရှိ ကြသည်။ ဘယ်လိုမှ တားမြစ်လို့ မရသည့်အဆုံး ချစ်သွေး လက်လျော့ခဲ့ရ လေသည်။

နောက်တော့လည်း နားထဲတွင် ယဉ်ပါးသွားသည်မို့ တစ်မျိုးပင်

နားထောင်၍ ကောင်းနေလေတော့သည်။

သူငယ်ချင်း (၄)ယောက်ထဲတွင် ဗွေဆော်ဦး အိမ်ထောင်ကျတော့မည် ဖြစ်သော ဝင်းအောင်ကို သူတို့ ပစ်မှတ်ထားကာ တစ်လမ်းလုံး နောက်ပြောင်ခဲ့ကြလေသည်။

"မယားနဲ့နွား မသနားနဲ့တဲ့ ဝင်းဝင်း"

"မယားနေစ ကြောင်သေမှလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ သတို့သမီးအိမ်မှာ ကြောင်မရှိရင် ကြောင်တစ်ကောင်လောက် လက်ဖွဲ့ပေးလိုက်ရရင် ကောင်းမလား ချစ်ချစ်"

ချစ်သွေးက သူ့အား သူ့ခိုးသေဖော် လှမ်းညှိလိုက်သော ဝဏ္ဏအား ...

"တော်ကြာ သတို့သမီးဘက်က ဆင်တစ်ကောင် လက်ဖွဲ့လိုက်ရင် ဘယ်လို သယ်ဆောင်မလဲ ဆိုတာသာ စဉ်းစား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဝဏ္ဏက နားဝေတိမ်တောင်နှင့် မေးခွန်းပြန်ထုတ် လိုက်လေသည်။

"လင်နေစ ဆင်သေမှ ဆိုသလိုလေကွာ"

"လွယ်ပါတယ်ကွာ ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုး နည်းတာမှတ်လို့၊ ရိုးမစခန်းမှာ ပြန်ရောင်းလိုက်ရင် မင်္ဂလာစရိတ် အရင်းတောင် ကြေးဦးမယ်၊ ဟား ... ဟား"

ဝင်းအောင်က သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ပြောလိုက်တော့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းများက သူ့အားတစ်ပြိုင်နက် ဩဘာ ဝိုင်းပေးကြလေသည်။

"ချစ်တီး"

"ဟား ... ဟား"

မိဘများက ဘယ်လိုဘယ်လို တွေ့ပြီး သဘောကျလာသည် မသိ။ ဝင်းအောင်ကို အတင်းနားချပြီး လက်ထပ်ရန်ကိစ္စ စီစဉ်လေသည်။

ဝင်းအောင်က လွယ်လင့်တကူပင် လက်ခံလိုက်ရသည်။ မိန်းမကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်၍မဟုတ်။ မိဘနှစ်ပါးက အိမ်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနှင့် အခြားကုမ္ပဏီထောင်ရန် အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးမည်ဆို၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ တူညီသော အချက်ရှိကြသည်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မဝင်စားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခေတ်လူငယ်ပီပီ ခေတ်စကားအရ ဖွန်ကြောင်ငမ်းကြောထသည်တော့ ရှိသည်။

ချောချောလှလှ မော်ဒယ်ဆိုက်သေးလေးများ မြင်လျှင် သဘောကျကာ အာချောင် ကြလေသည်။

"လိုက်မလား ... ကားချောင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... စက်ဘီးနင်းမနေနဲ့၊ ခြေသလုံးကြီးသွားလို့ ယောက်ျားမရဘဲ နေဦးမယ်"

"ဝုတ်တယ် ... ဝုတ်တယ်"

နောက်ခန်းက ဝင်းအောင်(ဝင်းဝင်း)၊ ဝဏ္ဏ(ပဘာ)၊ ကျော်ကျော် (ဖက်တီး)တို့ကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို တွေ့သမျှထဲက ခပ်ဟော့ဟော့ ခေတ်စကားအရ အလန်းလေးများကို တွေ့လျှင်တော့ ပါးစပ်သရမ်း ကြလေသည်။

ထိုအထဲ ချစ်သွေး မပါချေ။

သူ၌ အစ်မ(၃)ယောက် ရှိသည်။

အကြီးဆုံး ဆရာဝန်အစ်မ တစ်ယောက်ပဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျန်အစ်မ

နှစ်ယောက်က အစ်မလတ်က တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်(၃)နှင့် မော်လမြိုင်မြို့၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ကျန်အစ်မအငယ်က အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး တာဝန်နှင့် ပြည်မြို့၌ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူနှစ်ယောက် စာနာကာ ပါးစပ်သရမ်းသော အလုပ်ကို ရှောင်သင့်သည်ထင်၍ ရှောင်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်(၃)ယောက်ကလည်း ဝင်းအောင်က တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဝဏ္ဏက ညီအစ်ကို (၂)ယောက်တည်းရှိသည်။ ကျော်ကျော်က ညီအစ်ကိုချည်းပဲ ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး အလယ်လူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် အစအနောက် အပြောင်က ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပါးစပ်သာ သရမ်းသည်။ လူတွေကတော့ ယုတ်မာခြင်း မရှိကြ။

ဒါကြောင့်လည်း ချစ်သွေးနှင့် သူတို့ငယ်စဉ် ကတည်းက ဘွဲ့ရအလုပ်ဝင်ကြသည်အထိ အပေါင်းအသင်း မပျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက်(၅)နာရီ ကျော်ကျော်က ထွက်လာခဲ့သော သူတို့သည် အင်းတကော်၌ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်နားပြီး လမ်း၌ ယာဉ်ကြောရှင်းလျှင် ရှင်းသလို ကီလိုမီတာနှုန်းမြင့်ကာ လေးမှ လွတ်သောမြားသဖွယ် မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် မူဆယ်မြို့သို့ ရောက်မှကိုဖြစ်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

နောက်နေ့ မင်္ဂလာဆောင်သို့ အမိရောက်ဖို့ အရေးအတွက်တော့ သူတို့အားလုံး၏ အာရုံထဲ၌ တူညီစွာ ရှိနေသည်မှာတော့ အသေအချာပင် ဖြစ်

လေတော့သည်။

အခန်း(၃)

ပြင်ဦးလွင်၏ (၂၄)မိုင် စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကို လွန်လာပြီး သီပေါမြို့နှင့် လားရှိုးအကြား အရောက်တွင် ...

လူတွေက ငိုက်မျဉ်းစ ပြုချိန်တွင်တော့ ကားက စတင် ဗွေဖောက်လာ သည်။

သူ့ကို နေ့လယ်စာ စားရုံနှင့် ညနေစာစားစဉ် နားရုံမှအပ မနားတမ်း စေခိုင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သည်ထင်။ "ဖွတ်ချက် ... ဖွတ် ချက်" နှင့် ဆန္ဒပြကာ ထိုးကာ ရပ်သွားလေတော့သည်။ သန္ဓေကောင်းတဲ့ ကားက ဘယ့်နှယ်ဖြစ်ရသည် မသိ။

"ဗုဒ္ဓေါ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်အေး"

မောင်အေးတစ်လှည့်၊ သူတစ်လှည့် မောင်းခဲ့သည်။ အမောင်းကြမ်းသော ကျော်ကျော်နှင့် ဝဏ္ဏကို ပေးမမောင်းခဲ့။ သတို့သားလောင်း ဝင်းအောင် ကတော့ ဖူးဖူးမှုတ်ကာ ပစားပေးထားသည်မို့ ပေးမမောင်း။ ဒင်းကို ခဲဖိုး တ နင့်တပိုးနှင့် နှိပ်စက်ကြရန် ကြံရွယ်ထားပြီးသားလည်း ဖြစ်နေသည် ဆို တော့ ..."နေနှင့်ဦးပေါ့ ... ဝင်းဝင်း အမွှေးတိုင်ရယ်" ဟု ကြိုးဝါးထားကြ သည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး အစ်ကိုလေး"

"ဟေ ..."

ဝက်မှိုန်းမှိုန်းနေကြသော သကောင့်သား ၃ ဦးမှာလည်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်း

ထောင်ကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ...

"ဟေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မြတ်ချွတ်ဘုရား ... မနက်ဖြန် မီပါမလား"

သတို့သားလောင်းက ယခုလို ဆိုတော့လည်း စိတ်အပူရှာသား။ ပြော
တုန်းကတော့ ...

"မိဘတွေက အတင်းပေးစား လို့ပါကွာ၊ ငါက မလိုချင်ပါဘူး" ဟု ဆိုခဲ့
သည့်ကောင်။

ခုတော့ ဆီးရွက်သာသာ မျက်နှာလေး ဖြစ်သွားရှာသည်။

သူတို့အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လမ်းဘေးသို့ အသာတွန်းချပြီး
လူတတ်ကြီးများလုပ်ကာ ကားအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

"ညော်နံ့ထွက်တယ်ကွ"

ချစ်သွေး အခွင့်သာတုန်း ဆော်ထည့်လိုက်သည်။

"ညော်မှာပေါ့ကွ ... မင်းတို့ ပါတာကိုး"

"အံ့မယ် ... ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းအစ်မတွေ ပေးရ
မှာစိုးတိုင်း"

ဝဏ္ဏပဘာက ပြန်နှက်သဖြင့် ချစ်သွေးပါးစပ် အော်တိုမက်တစ် ပိတ်သွား
ရလေသည်။

ကိုယ်မှာက ကံဆိုးစွာနှင့် အစ်မချောချောတွေ ကလည်း အပျိုကြီးဘဝနှင့်
ရှိနေကြသေးသည်ကိုး။

"ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်အေး ... ပူချစ်နေတာပဲ"

"ဒါဆို ကားဖျားတာပေါ့"

"ဆရာဝန် ချစ်ချစ်နဲ့ ဝင်းဝင်းပဲ ကုတော့"

"×××ငါတို့က လူကုတာကွ၊ ကားကုတတ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ကားလည်း ဘော်ဒီ၊ လူလည်း ဘော်ဒီ၊ အတူတူချင်းပဲကွာ၊ ဘာလို့ မကုတတ်ရမှာလဲ"

"မင်း ××× ဒါဆို အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တဲ့ မင်းကုပါလားဖက်တီး"

"ဟုတ်တယ် ... အာချောင်မနေနဲ့"

ဝင်းအောင်နှင့်သူ ကျော်ကျော်ကို ပြန်နှက်လေတော့ ကျော်ကျော်က စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ...

"အဟဲ ... ငါက အဆောက်အဦပဲ ဆောက်တတ်တာကွ၊ ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာပဲ ဖြစ်နေလို့ပါကွာ ... ဟဲဟဲ"

"တော်ကြပါတော့ အစ်ကိုတို့ရာ၊ ကားက မလွယ်တော့ဘူး"

ဒရိုင်ဘာ မောင်အေးက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားရည်လှပွဲ ကျင်းပနေသော သူတို့အား စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ ကြားဖြတ်ဝင်ပြော လိုက်လေသည်။

"ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကားက ဂက်စ်ကက် ဖြစ်သွားတာ၊ အစ်ကိုတို့က ကားကိုမနားမနေ မောင်းခိုင်းတာကိုး၊ ပူပြီးဖြစ်သွားတာ"

"ဂက်စ်ကက်" ပြတ်သွားပြီ ဆိုတာနှင့် အားလုံးမျက်နှာမှာ မျောက်မှိုင့် မှိုင့် ကုန်ကြ လေတော့သည်။ ကားမောင်းတတ်သူတွေ အနေနှင့် ဤစကားမျှ လောက်တော့ ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိကြသည်။

ကားအင်ဂျင်တွေကိုသာ မကိုင်ဖူးချင် နေကြရမည်။ ဆရာလုပ်ဖို့တော့ အနည်းအကျဉ်း ဗဟုသုတ ရှိကြသည်။ ဂက်စ်ကတ် ပြတ်သွားလို့ကတော့

ရှေ့ခရီးကို ဆက်ဖို့မလွယ်တော့။

ကားဆေးရုံ(ဝပ်ရှော့ပ်)သို့ ပို့ရုံသာ ရှိတော့သည်။ ဘေးဘီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လူသူမနီး မြို့ရွာမနီး တောကြီးမျက်မည်း။ တောင်ကြီးများကလည်း ဝန်းရံကာဆီးလျက်မို့ ...

မြို့ကြီးသားတို့မှာ လမ်းဘေးငုတ်တုတ်နှင့် အစည်းအဝေး ထိုင်ကြလေတော့သည်။

"လာတဲ့ကား တစ်စီးစီးကို တောင်းပန်ပြီး ကားကို သိပေါအထိ ဆွဲယူသွားကြမှဖြစ်မယ် အစ်ကို"

ကားနှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ သူတို့ထက် ပညာစုံသော မောင်အေးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီလမ်း ... ကားတွေကော လာပါဦးမလား"

"လာတာပေါ့ ... မူဆယ်ဘက်တက်တဲ့ ကုန်ကားတွေတော့ လာမှာပေါ့"

ပြင်ဦးလွင် (၂၁)မိုင်ဂိတ်၌ တွေ့ခဲ့ရသော ဖရဲသီးကားများ၊ ကြိမ်ကား၊ ဂဏန်းကား၊ ငရှဉ်းကား၊ သရက်သီးကား စသည့် တရုတ်ပြည်သို့ တင်ပို့ကုန်ကားများတော့ သူတို့နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့က စီးတော်ယာဉ်ကို မနားမနေ မညှာမတာ စေခိုင်းမှုကြောင့် စီးတော်ယာဉ်၏ ပညာပြမှုကို ပြန်ခံလိုက်ရလေတော့ လမ်းဘေး လဒ်မှိုင်းမှိုင်းရင်း မူဆယ်ဘက်သို့ တက်မည့်ကားများကို မျှော်တော်ယောင် လုပ်ရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချစ်သွေးအာရုံက ဖျတ်ခနဲ မိခင်ထံသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

"မေမေ စိတ်လေးလိုက်တာ၊ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်"

မိခင်တစ်ယောက် နှိုင်းယှဉ်မရနိုင်သော မေတ္တာတရား၏ စွမ်းအားကြောင့် ထင်ပါသည်။

မိခင်က သားသမီးတို့၏ အန္တရာယ်အတွက် ကြိုတင်ခံစား တွေ့မြင်နေရသလိုလို ဘာလိုလို။

အင်း ... ဒါ အန္တရာယ်မှ မဟုတ်တာ။ အခက်အခဲလောက်ပဲ ရှိတာ။ အသေးအမွှားပါဟု မိခင်၏ အမှာတော်ပုံ စကားများကို သတိရလိုက်မိသော စိတ်နယ်မြေကို အနာဂတ်သို့ ပြန်လည်ဆွဲခေါ် ယူလိုက်သည်။

လာပြီ ကားမီးရောင်။ အားတက်သွားသည်။

"လာပြီ ... လာပြီ"

ကျန်လူများကလည်း သံပြိုင်လိုလို အားတက်သရော အသံပြိုင် ထွက်လာကြသည်။

မျှော်လင့်ချက် ကားမီးရောင်လေးက တလက်လက်နှင့် သူတို့အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာရာ အားတက်သရောနှင့် သကောင့်သားတို့က လက်ပြကာ တားလိုက်ကြသည်။ ထိုအထဲ၌ ဝင်းအောင်ကို ရှေ့ဆုံးက ဖြစ်သည်။

တရွေ့ရွေ့နှင့် လာသောကားသည် လက်ပြတားနေသူ သူတို့အနီး ရောက်မှ ဂျက်လေယာဉ်နှုန်းနှင့် အပြင်းနှင့်သွားလေရာ လမ်းဘေးမှ ဖုန်အလိပ်လိပ်နှင့် ဂဏန်းညှိနံ့တို့က သူတို့အား လှောင်ပြောင်သွားကြလေသည်။ ဂဏန်းတွေ တင်ထားသော ဆန်နီကားတစ်စီး။

"ဟောဗျာ"

"xxx"

"ဒါဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ"

"လူမှုရေးအသိ စာနာခေါင်းပါး လှချည်လား"

အကူအညီ မရတော့ ဒေါကန်ပြီး ဆဲသူဆဲ၊ အပြစ်တင်သူတင်နှင့် ရှိနေရာ လမ်းဘေး၌ ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်ရင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထိုင်ကာ တွေးတောသုံးသပ်နေသော သူက ...

"နေဦးကွ"

"ဘာလဲ ချစ်ချစ်"

"တားလို့ရတယ်ထား၊ တို့လူအများကြီး တင်နိုင်မလား၊ ကားကိုကော ဒီ အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့လို့ ရမလား"

ကားပိုင်ရှင်ဖြစ်သော သူက စိတ်ပူမည်ဆိုလျှင် ပူလောက်သည်။ ဒါ သဘာဝပေပဲ။

"အေး ... ဟုတ်တယ်"

"တကယ်လို့ တားရရင် အရေးကြီးတဲ့ သတို့သားကိုတော့ အရင် တောင်း တောင်းပန်ပန်နဲ့ ထည့်ပေးရမှာပဲ"

"ဟော ... လာပြန်ပြီ တစ်ကား"

"ဂဏန်းကားပဲ ထင်တယ်"

"ဂဏန်းကားနဲ့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

ဝင်းအောင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောရှာသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲကွ"

ဝဏ္ဏက မေးလိုက်သည်။

"ရှေ့ခန်းမှာ ဂဏန်းကုန်သည်နဲ့ စပယ်ယာတော့ ပါမှာပဲ။ ငါက နောက်က

ထိုင်လိုက်လို့ ဂဏန်းသေတ္တာတွေပေါ် ထိုင်ရရင် မဖြစ်ဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ကုန်းကုန်းဖြစ်သွားလို့ မင်္ဂလာမဆောင်ရဘဲ ဟိုလို ရှင်ပြု
မင်္ဂလာ ဖြစ်သွားဦးမယ် ဟား ... ဟား ... ဟား"

ကျော်ကျော်နှင့်ဝဏ္ဏ၊ မောင်အေးတို့က ဟားတိုက်ရယ်မောလေသည်။

ဝင်းအောင်မှာ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ကားလမ်းပေါ်တက်ကာ လက်
ယပ် တားနေလေသည်။

သူက လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ...

"မင်းတို့ တောထဲတောင်ထဲ အခြေအနေ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘဲ တောပြော
တောင်ပြော ပြောမနေကြနဲ့၊ ဒါ နောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး"

ဟု မျက်နှာထားတည်နှင့် လှမ်းဟောက်တော့ ...

"ဟုတ်ပဲ၊ ... ယောက်ဖတော်စကား လိုက်နာပါမယ်"

ချစ်သွေးမျက်နှာ သရက်သီး ဖင်ရှုံ့နယ် ရှုံ့တွသွားလေတော့သည်။

အနားသို့ ကားမီးရောင် ရောက်လာသည်။ ရှေ့မီးမှန်သမျှ အစွမ်းကုန်
ထွန်းလင်းကာ အရှိန်ကို မြှင့်လာတော့ လမ်းပေါ်ရောက်နေသော ဝင်း
အောင်ကို ဝဏ္ဏက လမ်းဘေးသို့ အတင်းဆွဲချ လိုက်ရသည်။

"မင်္ဂလာမဆောင်ရဘဲ မသာပေါ်သွားဦးမယ်"

ဟိုင်းလပ် ဂဏန်းကားတစ်စီး မိုင်ကုန်နင်းကာ သွားပြန်လေပြီ။ ညှိန့်များ
က လှောင်ပြောင်သွားသေး။

နောက်ဆယ်ဘီးကားကြီး တစ်စီး အိပဲ့အိပဲ့နှင့် ဆင်မယဉ်သာ ဟန်မျိုးနှင့်
တက်လာပြန်ပြီ။

ဆေးအရောင်းအဝယ် လုပ်နေသော ဝင်းအောင်က ဤခရီးလမ်းကို သွား
ဖူးသူဖြစ်သည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် လားရှိုးသို့ လေယာဉ်နှင့်သွား

ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် မူဆယ်သို့ ကားနှင့်ဆက်သွားသူ ဖြစ်သည်။

ကျန်သူများမှာ ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးချေ။

ဆယ်ဘီးကားကြီးမှာလည်း မရပ်ပေးချေ။ သူတို့၏ ဘော်ဒီဝိတ်ကိုမှ အားမနာ၊ လမ်းတွေက လမ်းဖြောင့်ဖြောင့် ဖြူးဖြူးမြို့ အရှိန်နှင့် ပြေးပြေးလွှားလွှား။ သူတို့ ကားနာလေးကို အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ထားသွားကြလေသည်။

လရောင်ကင်းမဲ့သော ညချမ်းကို ကြယ်တာရာ အပေါင်းတို့က ရှိစုမဲ့စု စွမ်းအားလေးများနှင့် အလင်းရောင် ပေးနေကြသည်။

တောင်ပေါ်၏ အအေးဓာတ်က သူတို့ကို စတင်နှိပ်စက်စ ပြုလေသည်မို့ ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ဂျာကင်အင်္ကျီကိုယ်စီ ထပ်ဝတ်ကြလေတော့သည်။

ဝင်းအောင် မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

"ဝင်းဝင်း ... မင်းပြောတော့ မိန်းမ မလိုချင်သေးဘူးဆို ခုတော့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မျက်နှာက မျောက်အိုကြီးက မီးလောင်ငုတ်တိုပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစမ်းပါကွာ"

ကျော်ကျော်က အားပေးသည်။

"အေးတယ်ကွာ ... ချရအောင်"

"မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ... တောထဲတောင်ထဲ ကူညီမယ့်သူက ရောက်မလာတဲ့အထဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့စကား နားထောင်ကြပါကွာ"

ချစ်သွေး ... မိခင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြီး သူငယ်ချင်းများအား တားမြစ်လိုက်လေသည်။

မေမေက စိတ်လေးနေသည်တဲ့။

ယခုအခက်အခဲ စတွေ့နေလေပြီ။

ကားတွေက ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ယောက်ျားလေး အရွယ်ကောင်းက (၅)ယောက်ဆိုတော့ ဘယ်သူက ကားရပ်ပေးရဲ မည်နည်း။

ဒီအတွေးက ဝင်ရောက်လာတော့ ရပ်မပေးသော ကားများကို သူ နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းများကို ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

"ကဲပါကွာ ... ကားထဲကို ဝင်းဝင်း ဝင်ထိုင်နေစမ်းပါကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ မင်းက အချိန်မီနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီ တော့ မင်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို ကျန်တဲ့လူတွေမငဲ့ဘဲ မင်္ဂလာဆောင် အမိ ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်"

သူ၏ အလေးအနက် စကားကို ကျန်လူများက မရွတ်မနောက်ရဲတော့။ ကျော်ကျော်ကလည်း အလေးအနက်ဖြင့် သူ့စကားကို ထောက်ခံလေသည်။

"အချစ်ပြောတာ မှန်တယ်၊ အရေးကြုံလာလို့ အခြေအနေပေးရင် ပေး သလို ဝင်းအောင်နဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်က လိုက်သွားပြီး မင်္ဂလာပွဲအမိ သတို့သားကို ပို့ဆောင် တာဝန်ယူလိုက်ကြပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ကျန်တာက နှစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ... ဒီလမ်းခရီးက ခုချိန်ခုကာလမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာ ရှိနေပါပြီကွာ၊ ဘာမှမပူကြနဲ့၊ ငါနဲ့မောင်အေး နေခဲ့မယ်၊ ကားကြိုတားရရင် ဝင်းဝင်းကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ပို့ပေးလိုက်"

ကျော်ကျော်က လက်မခံ။

"ဝင်းဝင်းနဲ့ ဝဏ္ဏပဘာက အဖော်လိုက်သွားရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းတို့ချည်း ပဲ ငါတို့ မထားခဲ့နိုင်ဘူး"

ဝဏ္ဏကလည်း ...

"ဖက်တီး ... မင်းလိုက်သွား၊ ငါက ချစ်ချစ်နဲ့ နေခဲ့မယ်"

"ဟေ့ကောင် ငပိန်း၊ မင်းက အဆီအသား မရှိတော့ အအေးဒဏ် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနေခဲ့မယ် ... မင်းလိုက်သွား"

"မင်း ..."

"တိတ်စမ်းပါကွာ ... မုန့်ဆီကြော်ကဖြင့် မကြော်ရသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပုံမလား ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ"

ထိုအခါမှ ကျော်ကျော်နှင့်ဝဏ္ဏ ငြိမ်သက်သွားပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဝင်းအောင်ကို ကြည့်ကာ ...

"ဝင်းဝင်း ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ကားပေါ် သွားအိပ်ပြီး အားမွေးထား၊ တော်ကြာ သတို့သားက မျက်ကွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ဖြစ်နေဦးမယ်"

ဝင်းအောင်က ညောင်နာနာ အသံလေးနှင့် ...

"ရပါတယ်ကွာ ... အေးအတူ ပူအမျှပေါ့"

"ပြောမရလည်း မင်းသဘောကွာ"

သူတို့အားလုံး ရပ်တန့်ပေးမည့် ကားကြိုကို မျှော်လင့်ရင်း လမ်းမဆီသို့ လည်တဆန့်ဆန့် ရှိနေကြလေသည်။ ရောက်တော့ ရောက်လာပါပြီ ... မဏိမေခလာ နတ်သမီးက ...။

သို့သော် ... တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ကားဖြစ်နေသည်။

အခန်း(၄)

ပါဂျဲရီး ကားနက်တစ်စီး။ သူတို့ကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်လိုက်လေသည်။

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

"ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရင်တို့"

ဝဏ္ဏက သွက်လက်စွာပင် ...

"မသိဘူးခင်ဗျ ... ထိုးရပ်သွားလို့ လမ်းဘေးဆွဲချ ထားရဟာ"

"မောင်ထွား ... ကြည့်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ"

ဥပမိရပ်ကောင်းပြီး လူကြီးလူကောင်းပုံစံ ပေါက်သောလူကြီးက အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ မီးမီးလည်း ဆင်းမယ်"

"အေးတယ် သမီးရဲ့"

ကလေးသံနှင့် မိန်းမသံ သာသာလေးက ကယ်တင်ရှင် ကားအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ဟင့်အင်း ... ဆင်းမှာပဲ ... ဆင်းမှာပဲ၊ မေမေ မဆင်းချင်နေ ... မီးဆင်း မယ်"

"မီးလေးကလည်းကွာ ... နေနေ ချီချပေးမယ်"

"ကျွန်မ ချပေးပါ့မယ် ... မမ နေပါ"

မိန်းမသံများ ကြားနေရပြီးနောက် ကားပေါ်မှ (၄-၅)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးနှင့် (၁၆)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ သူတို့အရွယ် မိန်းမ ချောတစ်ယောက် ဆင်းသက်လာလေသည်။ မှုန်ပျံ့ ကြယ်ရောင်အလင်းကို ဆောင်သော ညချမ်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား နတ်သမီးတစ်ပါး နတ်သက် ကြွေကျလာသည့်နှယ် ကောက်ကြောင်းလှလှ မိန်းမချော၏ ပုံရိပ်က ထင်း ခနဲ။

ထိုမိန်းမချောက ကလေးငယ်ကို ချီပိုးသော်လည်း ကလေးငယ်က ရုန်းကန်ပြီး ဆင်းလေသည်။

"ဟိုမှာ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ"

"သမီးကလည်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဦးတွေပါ"

"ဟင့်အင်း ... မေမေညာတာ ... ဖေဖေပါ"

ချစ်သွေးတို့အားလုံး မိန်းမချောဆီသို့ စုပြုံရောက်သွားသည်။ ချစ်သွေးရင် အစုံ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်လာပြီ။

ချစ်သွေး ကားလမ်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ မိမိထံသို့ ပြေးလာသော ကလေး ငယ် လဲကျမသွားစေရန် ကလေးဆီ ပြေးသွားပြီး ဆီးကြိုပွေ့ယူလိုက်သည်။

"ဖေဖေ ... ဟီးဟီး ... မီးကို ထားခဲ့တယ်"

ကလေးက သူ့အားဖက်ကာ ငိုကြွေးလေသည်။ ကံကြမ္မာဘယ်လို ပရိယာယ် ကြွယ်နေတာလဲကွာ။

ချစ်သွေး ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ရာမှ ကရုဏာမိုးစွေကာ ...

"တိတ်တိတ် ... သမီးလေး ... မငိုပါနဲ့ ... မောမယ်နော်၊ ဟိုသစ်မြစ်မှာ သွားထိုင်ပြီး ကြယ်တွေ ရေတွက်ကြည့်ရအောင်၊ သိပ်လှတဲ့ကြယ်တွေ အများကြီးပဲ"

ချစ်သွေး ... ကလေးကို ရင်ခွင်ဝယ် နွေးထွေးစွာ ပွေ့ပိုက်ပြီး အငိုတိတ်စေ
ရေးကို ဦးစွာ ကြိုးပမ်းလိုက်သည်။

လမ်းဘေး အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများက မရှိသဖြင့် လမိုက်ည၏
မိုးကောင်းကင်ကို အထင်းသား မြင်နေရလေသည်။

"ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဟီး ... ဘယ်မှာရဲ"

ရင်ထဲမှာတော့ "ဗုဒ္ဓေါ" ဟု တမိသော်လည်း ဘာစိတ်ညာစိတ်တွေ တွေးမ
နေတော့။ ကလေး အငိုတိတ်စေရေးကို အရိပ်အယောင်ပြဖို့ "ဖိုးလ
နတ်သား"က မရှိတော့ ကြယ်တာရာ မင်းသမီးအပေါင်းနှင့် ဖြားယောင်း ရ
လေတော့သည်။

"သမီးလေးကိုယ်က အေးစက်နေတာပဲ၊ ဦး ... အဲ ... ဦးဖေဖေထွေးထား
ပေးမယ်နော်"

ကလေးကို သူ့ဂျာကင် အင်္ကျီကိုဟကာ ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး သစ်ငုတ်တို့၌
ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟိုမှာကြည့်စမ်း သမီးလေး"

"ကြယ်လေးတွေကိုလား"

"အင်း"

"ဟုတ်တယ် ... မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့နော်၊ သူတို့မှမျက်လုံး ရှိလို့လား
ဟင်"

"ရှိတာပေါ့ ... ရှိလို့ မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေတာလဲ"

ချစ်သွေးအာရုံက ကလေးငယ်ဆီမှအပ အခြားမည်သူ့ ထံတွင်မှ မရှိချေ။

သို့သော် သူတို့အပါးသို့ ချည်စောင်လေး တစ်ထည်ယူပြီး ရောက်လာသော

မိန်းမချောနှင့် စုံစီနဖာ ထည့်ထားပုံရသော ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသော မိန်းမငယ်တို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မသိစိတ်နှင့် ဆီးကြိုလိုက်သော်လည်း လောကဝတ် မအားသေး။ ကလေးငယ် အငိုတိတ်ကာ ရွှင်ပျစေရေး ကြိုးပမ်းနေနေဆဲ။

သို့သော် ကလေးငယ်က သူ့မိခင်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ...

"မေမေ ... ဖေဖေက ပြောတယ်၊ ကြယ်ကလေးတွေက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေတယ်တဲ့၊ သူတို့မှာလည်း မျက်လုံးရှိတယ်တဲ့"

ကြယ်ရောင်အလင်း ပျပျအောက်မှ မိန်းမချော၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မမြင်တွေ့ရသော်လည်း မှုန်ဝါးဝါးမှာပင် နတ်မိသူဇာအလား ထင်ရိုးမှားလောက်အောင် အလှတရားတို့ကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းအလှကလည်း ပန်းပုရုပ်အသွင်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ အင်္ဂါရပ်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ဖုဖုမောက်မောက်၊ သိမ်သိမ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ တင်းတင်းကားကားတို့ ရှိနေသည်။

"ဖေဖေ"

"ဗျာ ..."

"မီးကို ဘာဖြစ်လို့ အကြာကြီး ထားသွားတာလဲ"

ချစ်သွေး ... ကလေးမိခင် မိန်းမချောကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မှုန်ပျပျညအရောင်အောက်မှာ အရောင်ပြောင်းလဲမှုကို တွေ့မြင်နိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း သူ့အားတုံ့အားနာနှင့် ...

"ကလေးအမေ ... ကလေး အငိုတိတ်အောင် ကျွန်တော်ဖိုးလ နတ်သားပုံပြင် မပြောနိုင်လို့ ကြယ်တာရာပုံပြင် ပြောနေတယ်လို့ မှတ်ယူပေးပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မတို့က နားလည်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာ"

ပါ"

ထိုစဉ် ... ချစ်သွေး၏ ပြတ်လတ်နေခဲ့သော အာရုံသို့ ဆူဆူပူပူအသံများ
ဝင်ရောက်လာမှုကြောင့် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ကားစက်သံ ခပ်ညံ့ညံ့နှင့် ဝှေးခနဲ ကွေ့ဝိုက်ကာ မောင်းထွက်သွားသော ပါ
ဂျဲရိုး၏ နောက်မီးနီနီ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

"ဟ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"တောက် ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ"

ချစ်သွေး ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သား ရပ်လိုက်မိသည်။

"မြတ်စွာဘုရား ... သကောင့်သားတွေတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ"

ဟု ရင်ထဲ ဘုရားတပြီး ဖြစ်လာသမျှ ဒုက္ခကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်
လိုက်သည်။ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေ ဘာလုပ်သွားသည်ကို သူ
ရုတ်ခြည်းနားလည်လိုက်ပြီ။

ကလေးအမေက ...

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေး"

"ကားအနုကြမ်း စီးသွားတာ"

"ဘုရား ... ဘုရား"

စွဲချက်က ပြင်းထန်လိုက်တာ။

ချစ်သွေး ... ကျန်ရစ်သူများကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်
ရသည်။

ကျန်ရစ်သူက ...

သူတို့အား ကယ်တင်ရန် ဆင်းသက်လာသော လူကြီးနှစ်ယောက်။ ပြီး

တော့ သူ၏ဒရိုင်ဘာ မောင်အေးတို့သာလျှင်။

သကောင့်သား (၃)ကောင် ပျောက်နေလေသည်။ (၃)ကောင်စလုံး ပါသွားသည်ပေါ့။

"မင်း ... မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

လူကြီးတစ်ယောက်က မောင်အေး၏ ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူရင်း ဒေါသတကြီး မေးလိုက်တော့ ...

မောင်အေးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ...

"ကျွန် ... ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာပါ၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်ဆရာ"

တော်ပါသေးရဲ့ ... မောင်အေးက ရမ်းသမ်းမပြီးဘဲ အကင်းပါးစွာနှင့် သူ့အား လွှဲချလိုက်၍။ တော်ကြာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့်ဆိုလျှင် အမြီးမတည့် အမောက်မတည့် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ထိုအခါ လူကြီးနှစ်ဦး၏ ဒေါသမျက်ဝန်း အစုံတို့သည် သူ့အပေါ်သို့ စုပြုံရောက်ရှိ လာလေတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲ မာတာမိခင် ကျေးဇူးရှင်ကို မြင်ယောင်ကာ တမ်းတလိုက်မိ လေတော့သည်။

"အမေ ... ကယ်ပါ၊ သားထွေးလေး အမေ့စကား နားမထောင်မိတာ မှားပြီ ထင်ပါရဲ့ မေမေ"

သို့သော် ... ရင်တွင်း၌သာ တမ်းတရဲလေသည်။

စိတ်ထဲ အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူတောင်းစား ဝင်းဝင်းက မင်္ဂလာဆောင်လုဆဲဆဲ။ ပြဿနာတက်၍ လုံးဝမဖြစ်။

ကျန်နှစ်ကောင်ကလည်း ဝင်းဝင်းကို မင်္ဂလာပွဲအမိ ပို့ဆောင်ပေးဖို့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးများပမာ လိုက်ပါသွားကြသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဖြစ်သမျှဘေးဒဏ် ပုဏ္ဏားမိုက် ချစ်သွေးသာ ခံပေတော့ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်မို့ ...

လူဒေါသ ဘီလူးနှစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ မဟာကရုဏာတော် ယိုဖိတ်စေရန် အတွက်လည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လမ်းကြိုတင်လာတဲ့ လူတွေပါ"

"ဘာကွ ... မင်း ဒီလို တရားလက်လွတ် ပြောလို့ရမလား"

လူကြီးနှစ်ဦးအနက် ပို၍သားနား တောက်ပြောင် ခန့်ညားသပ်ရပ်ပြီး အရာရှိ အရာခံပုံစံ ပေါက်နေသော လူကြီးက သူ့အား လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဟင် ... ဘိုးလေး၊ မီးဖေကို အော်နဲ့ ... အော်နဲ့"

"လေးလေး သမီး လန့်သွားပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ လေးလေးရယ်"

သူ့အားတက်ရပြီ။ သူ၌ ကယ်တင်ရှင်က (၂)ဦးတောင်မှ ပါလား။ ထိုအခါ မှ ...

လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော လူကြီးနှစ် ယောက် လက်သီးဆုပ်များပင် ပြေသွားပြီ။

"ဘိုးလေး"၊ "လေးလေး" ဆိုသည့် လူကြီးမှာ အားလုံး၏ အုပ်ထိန်းသူ အဖြစ် ဩဇာကိစ္စိမ ကြီးမားပုံရသည်။

သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို အားလုံးက လိုက်နာရမည့် အနေအထားမျိုးပင်။

သို့သော် ထိုအားလုံးကို လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူ သွားသူကတော့ ...

"ဟင် ..."

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ကလေးငယ်လေး ရှိုက်ရင်းက ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် သူ
စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကာ ...

"ခဏနော် အန်ကယ်၊ ကလေး ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပါ
ရစေဦး"

သူ့စကားအဆုံး အားလုံးမှာ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်ကုန်ကြလေ
တော့သည်။

"ဟင်"

"သမီးလေး"

"ဈေးဈေး"

"ကလေး" တက်သွားတာပါလား။
